

FIGYELEŐ

Balogh Robert

bogár a polcra

Magánynak a forma, nekünk a csend.
Semmiből a kortyba, magunkba csöppent.
Hiába szürcsölünk jövőbe-múltba.

Macskaként dörgölőzik a homály,
ha simogatom, madarat hoz a reggel,
puha léptekkel a nyomomba lép.

A pohár formája a kézben,
a kezem nyoma a gyerekében,
a gyerek nyoma hol van?

Eltévesztem a szavakat, eltévedek a szavak között,
a legszebb mondat után a kínossá nyúló csendben,
a kudarc sem biztos, csak a *folyton változik minden*,

amit alakítok, engem is görbít,
a fiam keze a lányom kezében,
az anyám keze az enyémben?

ők hetente változnak, nyúlnak,
közben, ami voltam elvész, szürkül,
formátlanná szárad, hámlik, elperreg,

csak egy üres skatulya kell majd,
gombostűre szúrva eltenni az aszott bogarat,
csillogó páncél, görbe láb, poros emlék...

Kortárs, 2025/9.